

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1131

17.11.2024 (135)

A. V. Schaerffenberg

Den hvite rasens ukjente helter

Del 4

William Joyce

Noen ganger kan det være nødvendig for en sann og vital forkjemper for en edel sak å fremstå som en forræder overfor det folket han tjener med livet som innsats."

Rudolf Hess, 1949

På 46-årsdagen for sin død lever William Joyce igjen i hjertene til alle nasjonalsosialister over hele verden. Det er derfor på sin plass å minne om hans historie og hans veltalende ord ved inngangen til et nytt år for lesere som ikke er kjent med det ukvalifiserte motet til en helt i det 20. århundrets reneste forstand.

William Joyce

William Joyce ble født av en far fra Ulster og en engelsk mor 24. april 1906 i New York City. Da gutten var tre år gammel, flyttet familien til Nord-Irland, og senere, i tenårene, til England. Der vervet han seg i den britiske hæren, ble dimittert med hederlig avskjed og ble deretter en ung akademiker ved Battersea Polytechnic, deretter Birbeck College ved London University, der han tok eksamen med førsteklases utmerkelse. Han var i ferd med å ta doktorgraden og livnærte seg som lærer da hans voksende politiske bevissthet førte ham inn i en av Storbritannias tidlige fascistorganisasjoner. Joyce var nå i begynnelsen av tjuårene, og hans fysiske fremtoning forble uforandret resten av livet. Han var kortvokst, men kraftig, og det kjekke ansiktet hans bar vanligvis et uttrykk av glad selvbeherskelse, mens munnen og haken antydte en ukuelig vilje. Men øynene hans lyste av nysgjerrighet, intelligens og vennlighet. Han giftet seg med en vakker kvinne, Margaret Cairns, som delte hans ideologiske overbevisning, og til tross for en tøff periode under andre verdenskrig forble hun trofast mot ham til det siste.

Taleren Joyce

William Joyce hadde etter alt å dømme fotografisk hukommelse. Men i motsetning til andre menn med denne egenskapen, hadde han i tillegg en fantastisk dramatisk teft som gjorde den rikholdige informasjonen levende for tilhørerne. En nær venn husket ham slik: *Han førte ingen mapper, dagbøker eller notater av noe slag, men han kunne uten å nøle fortelle om nesten alt som hadde hendt ham. Med flere års mellomrom gjentok han den samme beretningen uten den minste variasjon. Han kunne sitere, alltid nøyaktig, ethvert dikt han noen gang hadde lest, og til og med bemerkelsesverdige artikler i pressen.*"

Selv Joyces moderne, lite sympatiske biograf skriver om ham: *I tillegg til å kunne tysk, snakket han ganske godt fransk og litt italiensk. Han var ikke bare matematisk begavet, men hadde også teft for å undervise i matematikk, og han leste mye om historie, filosofi, teologi, psykologi, teoretisk fysikk og kjemi, økonomi, jus, medisin, anatomi og fysiologi. Da han i 1936 brakk kragebeinet under en skøyetur, brukte han sin kunnskap om anatomi til å sette det på plass selv og holde det på plass ved hjelp av en riktig stropp. Betraktet som et geni av både venner og fiender. William Joyce var et levende bevis på at vår idé tiltrakk seg de beste elementene i den hvite rasen.*

Hans kjærlighet til Storbritannia ble bare overgått av hans store kjærlighet til denne rasen. Han var en sterkt motivert talsmann og kompromissløs organisator og

ble raskt en ledende skikkelse i Oswald Mosleys *British Union of Fascists and National Socialists*. En samtid beskrev ham som en *briljant skribent, taler og politisk eksponent, som har holdt hundrevis av møter, alltid på sitt beste, og som alltid avslører fascismens jernhårde ånd i sin nektelse av å la seg skremme av voldelig motstand*. "Et misfornøyd parlamentsmedlem fra Labour var ikke mindre imponert: *Jeg møtte ham første gang i 1933 på et stort og overfylt møte i Paddington Baths. Jeg hadde forlatt det politiske livet i avsky noen år tidligere, og siden jeg var svært imponert over den fascistiske trobekjennelsen, hadde en venn av meg oppfordret meg til å bli med i Mosley-organisasjonen. Jeg spurte hvem de hadde til å lede ved siden av Mosley, og ble tatt med til Joyces møte for å få svar på dette spørsmålet. Jeg har hørt alle disse mennene som hevdes å være blant våre største talere. I løpet av ti minutter etter at denne 28 år gamle unggutten hadde inntatt talerstolen, visste jeg at dette var en av landets tolv beste talere. Det store publikummet som var samlet for å høre en taler som var ganske ukjent i den politiske verden, og entusiasmen som ble skapt, var en øyeåpner for meg, og det ville det også ha vært for de fleste av de Westminster-bakmennene jeg tidligere hadde forbundet offentlig innflytelse med.*"Joyce var utvilsomt en av de mest rørende talerne i det engelske språket, og uten sammenligning med Winston Churchills ofte berusede mumling. Stilen hans var tiltalende fordi den var direkte og kortfattet, som i dette taleutdraget fra 1936: *Hvis du elsker ditt land, er du nasjonal. Hvis du elsker folket, er du sosialist. Vær nasjonalsosialist! "*

Hans flytende, dramatiske taler kan med rette sammenlignes med Dr. Josef Goebels', og Joyce ville ha vært stolt av sammenligningen," skriver hans moderne biograf. I motsetning til en stemmesamlende politiker smigret han ikke tilhørerne sine. Han skjelte ut, truet og advarte, og han appellerte til hardt arbeid, disiplin og nasjonal renselse. Han oppfordret Storbritannia til å pleie Hitlers vennskap og på den måten skaffe seg den mektigste nasjonen på kontinentet som alliert mot den kommunistiske trusselen, og han var både en realistisk militær kommentator og en lidenskapelig evangelist. "

Den britiske fascismens triumf og krise

I 1936 var British Union blitt den mest dynamiske politiske kraften i imperiet, med titusenvis av tilhengere i hundrevis av massemønstringer og en voldsom oppslutning blant millioner av briter som var desillusjonerte over depresjonens sosiale nederlag og tomme løfter om demokrati. Svartskjortene forsvarte seg med hell mot de marxistiske fiendenes vanligvis tallmessig overlegne og utspekulerte

angrep, og Joyce var i kampens hete med køller og knyttnever. I et nesten dødelig sammenstøt ble han angrepet av en jøde med en jernstang som etterlot et permanent arr på høyre kinn. Til tross for slik gangsteropposisjon innlemmet de britiske fascistene streng lydighet mot engelsk lov som en del av programmet sitt, fordi de sto for sivilisasjon mot kaos. Til tross for at fascistene var lovlydige, og til tross for at stormtroppene inntok en helt defensiv holdning, innførte regjeringen en "Public Order Bill" på nyttårsdagen i 1937. Den forbød bruk av "politiske uniformer", forbød vakter ved møter, ga politiet myndighet til å oppløse lovlige demonstrasjoner etter eget forgodtbefinnende og forbød til og med det myndighetene kunne anse som "fornærmende språkbruk" (dvs. sannheten om jødene). Som Cole skriver, *gjaldt Public Order Bill tilsynelatende alle politiske organisasjoner, men den rammet først og fremst fascistene.* I virkeligheten ble lovens skjønnsmessige karakter kun brukt mot svartskjortene. Ingen kommunister eller parlamentariske hackere hadde noe å frykte fra den skreddersydde loven. Ved å ty til åpent, ensidig tyranni avslørte demokratiet seg selv som det bedrageriet og hykleriet det egentlig er.

Likevel hadde det desperate tiltaket en katastrofal effekt på den britiske unionen. Svartskjortene innså at rettssystemet de hadde opprettholdt siden de ble dannet, i realiteten hadde forbudt dem. Stilt overfor de eneste alternativene, enten å gå under jorden eller opphøre å eksistere, forsøkte de å finne en middelvei. Konsekvensen var at bevegelsen ble splittet. Den britiske unionen smuldret opp under det økende økonomiske presset som følge av et kostbart og nytteløst forsøk på å gjenopprette lovligheten, og William Joyce ble avskjediget fra sin stilling i bevegelsen sammen med fire femtedeler av organisasjonens arbeidere og ansatte. Han lot seg ikke skremme og dannet National Socialist League. Uniformer var selvsagt ulovlige. *Joyce fortsatte imidlertid å gi inntrykk av at han fortsatt var i uniform iført skyttergravsfrakk og lyddemper,* skriver Cole.

I frykt for lovforslaget om offentlig orden nektet innehaverne av forsamlingslokaler å leie ut lokalene sine til ham. Da N.S.L. måtte ty til utendørsdemonstrasjoner, ble de utsatt for de samme fysiske overgrepene som tidligere. Men uten uniformerte svartskjorter til å forsvare talerne ble det stort sett bare bråk, ikke takket være politiet, som vanligvis lot bråket utvikle seg og først rykket inn for å arrestere nasjonalsosialistene etter hvert som de fikk overtaket på motstanderne. Den samme uhederlige taktikken fra jødesystemets side skulle bli brukt mot hvit maktaktiviteter i USA tretti og førti år senere.

N.S.L.s hovedkvarter lå i 190 Vaux-hall Bridge Road, ikke langt fra Victoria Sta-

tion. Men Joyce kunne ikke glede seg over det særlig lenge. Han og hans nærmeste kamerater ble anklaget for overfall fordi de forsvarte seg, og det begynte å bli åpenbart at systemet ville få dem alle satt bak lås og slå. Under disse forverrede forholdene gjorde N.S.L. alt de kunne for å overleve. Men det tilhengerne manglet i penger, tok de mer enn godt igjen i ledernes fanatisme og ideologiens kraft. De økonomiske bidragene økte på slutten av 30-tallet, og det samme gjorde antallet tilhengere. På tampen av krigen mot Adolf Hitler holdt de britiske nasjonalsosialistene stand mot alle odds og fikk til og med økt oppslutning. Men N.S.L. var i ferd med å bli overveldet av historiske hendelser.

Fødselen av "Lord Haw Haw Haw"

En telefonsamtale fra en kamerat i parlamentet tipset Joyce om at han bare var noen dager unna å bli arrestert i henhold til unntakstilstandsloven. Han hadde ikke brutt noen lov. Regjeringen ønsket bare å holde ham innesperret så lenge krigen varte på grunn av hans synspunkter. På et improvisert møte med noen få N.S.L.-kamerater stemte medlemmene for å gi Joyce organisasjonens midler til flukten. Dagen etter ankom han og Margaret et tilsynelatende rolig Berlin, tjuefire timer før den britiske krigserklæringen mot det nasjonalsosialistiske Tyskland.

Uten personlige kontakter i et fremmed land og med en økonomi som var i ferd med å svinne hen, virket situasjonen desperat helt til William en uke etter ankomsten ble akseptert som radiokåsør for sendinger over hele den engelsktalende verden. Han var så godt som totalt ukjent for de tyske myndighetene på den tiden, men de ble imponert over hans veltalenhet og de velskrevne tekstene han skrev. Ikke lenge ut i krigen. "Lord Haw Haw" (en nedsettende betegnelse han ble tildelt av Londons propagandaministerium for informasjon) blitt en av de ledende kjendisene i internasjonal radio. B.B.C.s hemmelige undersøkelse for regjeringen viste at Joyce hadde 24 millioner lyttere bare i Storbritannia i 1941. Den konfidensielle rapporten konkluderte: *Følelsen av at mange av kommentarene hans er sanne, vokser.* Det er ingen tvil om at Joyces sannferdige uttalelser spilte en viktig rolle i å øke folks bevissthet om jødene, særlig når det gjaldt deres ansvar for den meningsløse krigen mellom to hvite nasjoner. Den antijødiske stemningen i befolkningen, særlig blant fabrikkarbeidere, fortsatte å eskalere under krigshandlingene (*Churchill's War*, David Irving, Veritas Publishers, Sydney, Australia, 1990, side 233).

Joyce fortalte dem i seks år at den hvite rase var i ferd med å begå rasemessig

selvmord i krigen, og at nasjonalsosialismen var det eneste konseptet som kunne redde deres sivilisasjon fra katastrofen. Nasjonalsosialismen, *uansett hvem som bruker begrepet eller føler ånden først, må oppstå fra jord og folk eller ikke i det hele tatt. Den springer ikke ut av noen midlertidig misnøye, men av folkets revolusjonære lengsel etter å kaste av seg den grove, skitne, demokratiske materialismens lenker uten å måtte ta på seg den marxistiske materialismens lenker, som ville være identisk med de lenkene man kastet av seg. Saken berører vårt eget britiske folk, som ikke kan utelukkes fra å ta del i en opprørsånd som ikke er begrenset til noen nasjon. I sann respekt for den tyske lederens tapre innsats mot den internasjonale jødiske finansverdenen og dens annet jeg - den internasjonale jødiske kommunismen - vil jeg derfor med glede si Heil Hitler!"*

Han forklarte åpenhertig hvorfor han forlot England like før krigen: *Hvis en engelskmann ikke kan kjempe i sine egne gater mot den internasjonale finansens herredømme, er det bedre for ham å dra et annet sted og med alle midler hindre sin egen regjerings seier. For en slik regjerings seier ville være et evig nederlag for hans rase. Engelskmennene bør få sjansen, som så lenge har vært dem fornektet, til å bruke sitt geni og sin karakter til å bygge den nye verden som Adolf Hitler har vist veien til. I disse dager er det kanskje overmodig å uttrykke verken håp eller tro. Likevel vil jeg våge så mye at jeg håper og tror at når krigens flammer er overvunnet, vil Englands vanlige folk kjenne sin sjel igjen og i nasjonalsosialismen søke å gå videre på veien mot menneskelig fremgang i vennskap med sine brødre av tysk blod. For at dette håpet og denne troen ikke skal vise seg å være forgjeves, er to garantier for meg tilstrekkelige, Adolfs Hitlers storhet og den allmektige Guds herlighet."*

I mai 1945 ble Joyce, uten våpen og uten å gjøre motstand, skutt av en jøde i den britiske okkupasjonshæren. Smertefullt såret ble han tatt til fange sammen med Margaret og ført til London, der han ble stilt for retten for høyforræderi. Saken mot ham var ytterst tynn, om ikke annet så fordi han ikke engang var britisk statsborger og ingen engelsk domstol hadde noen juridisk rett til å stille ham for retten. I alle regjeringens transkripsjoner av hans hundrevis av sendinger fra Det tredje riket klarte ikke aktoratet å finne et eneste ord mot det britiske folk. Hans hat var utelukkende rettet mot offentlige personer som Winston Churchill, *Verdens første hederlige jøde."*

Hans fineste time

I sin korte redegjørelse for retten ba Joyce ikke om unnskyldning for sine handlinger, han angret ikke for å vekke sympati og rygget ikke tilbake for sitt ansvar: *Jeg, William Joyce, forlot England fordi jeg ikke ville kjempe for jødene mot Adolf Hitler og nasjonalsosialismen. Jeg forlot England fordi jeg mente at en seier som ville bevare de eksisterende forholdene ville være mer skadelig for Storbritannia enn et nederlag.* Tatt i betraktning tiden og omstendighetene disse ordene ble uttalt under, understreker det mannens ukuelige mot og spennende trass.

Ikke lenge ut i rettssaken bekymret aktor seg i fortrolighet til sjefsassistenten sin: *Har vi noen sjanse?!* Morgan svarte: *"Nei, det tror jeg ikke dere har - ikke med mindre dommeren er villig til å lage en ny lov."* Cole rapporterte: *Samme kveld ble det sagt at noen tilbød odds på 6-4 for at Joyce ville bli frikjent.* " Men det var andre krefter enn de juridiske som arbeidet mot William Joyce. Hans forsvarsadvokat ble truet med drap, og redaktøren i *Daily Telegraph* kom med denne utrolige uttalelsen som gikk rett inn i kjernen av Joyce-rettssaken: *Saken vil gå inn i rettshistorien fordi den for første gang fastsetter visse betingelser for at en utlending kan dømmes for forræderi.*" Disse "visse vilkårene" gjaldt alle som var modige nok til å fortelle sannheten om jødene.

En indikasjon på hva som var i vente for den toneangivende nasjonalsosialisten var skjebnen til en britisk kamerat, John Amery. Han ble dømt til døden i en rettssak som varte i åtte minutter, en rekord som ville ha imponert selv Joe Stalins henrettelsesdommere. Selv hans moderne biograf skriver om Joyces dag i retten: *Spenningen under rettssaken ble følt langt utenfor rettssalen, for som alle som var i London på den tiden vil huske, var offentligheten engstelig for britisk rettferdighet, ikke av frykt for at en mann kunne bli dømt urettferdig, men av bekymring for at det skulle vise seg at han ikke hadde brutt loven, og da ville de bli frarøvet sin hevn."*

Da det uunngåelige kom, skrev han til sin kone som satt i et annet fengsel: *Vel, jeg har gjort mitt beste for min gamle sjef (Dr. Goebbels). Når jeg ser tilbake på hele den perioden (rettssaken), ser jeg at jeg er gjenstand for den mest åpenbare bløffen i 'britisk rettshistorie'. Vel, det får så være, jeg er desto stoltere. I døden, som i dette livet, trosser jeg jødene som forårsaket denne siste krigen. Og jeg trosser mørkets makt som de representerer. Måtte Storbritannia bli stort igjen. Og i timen da den største faren for Vesten er over, må Hakenkreuz' fane reise seg fra støvet, kronet med de historiske ordene: *!hr habt doch gesiegt!*" (Dere har tross*

alt vunnet!," mottoet til kameratene som falt i München-kuppet 9. november 1923). Jeg er stolt over å dø for mine idealer, og jeg er lei meg for Storbritannias sønner som har dødd uten å vite hvorfor."

Død og forvandling

En venn fortalte om Joyces personlige tilstand mot slutten. Selv om han var helt frisk de siste dagene, virket det som om kroppen hans var åndeliggjort og uten det man kan kalle blekhet. Å være sammen med ham ga en følelse av indre fred, som å være i en stille kirke."

Hans siste brev til Margaret gjenspeiler hans mandige selvbeherskelse: I kveld vil jeg endelig samle tankene mine. Fredsstemningen er sterk over meg, og jeg vet at alt er klart for denne overgangen. Du blir vakrere for hver dag som går. Og det er en stor ære for deg etter den siste tidens påkjenninger. Men, som jeg alltid har sagt, avl forteller. Og det vil den også gjøre i fremtiden, uansett hvor råttten verden er for øyeblikket. Etter hvert som jeg nærmer meg kanten av det hinsidige, øker min tro på den endelige seieren. Hvordan den vil bli oppnådd, vet jeg ikke. Men jeg har aldri følt meg mindre tilbøyelig til pessimisme, og selv om Europa og dette landet sannsynligvis vil måtte lide forferdelig før våre idealer får sin rettferdighet, gir jeg med glede og stolthet det eksempelet som min gamle sjef krever. Wir haben doch gesiegt! Jeg hilser deg, Freja, som din elsker for alltid, Sieg Heil! Sieg Heil! Sieg Heil! Din vilje."

Om morgenen 3. januar 1946 ble William Joyce henrettet.

Alle sitater og kildemateriale er hentet fra *Lord Haw Haw Haw og William Joyce, The Full Story*, av John Alfred Cole, Farrar & Strauss, New York, 1964.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUVORGANISATIONEN

Der Kampf geht weiter!

Beide Jahre nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Welt präsent. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Alle Nationalsozialisten sind weniger ethnische Völker- und Rassenkämpfer als Schüler im Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völker.

Die Bewegung ist zwar global geworden, aber die Größe des Reiches ist nicht zu unterschätzen.

Das verantwortliche Lager ist aber dabei, das Volkstum - gegen alle weißen Völker (-) zu behaupten. Seine Mittel sind Erziehung, Überlebenskampf und Konzentration.

Ob "Hitler" oder "Hitler", ob im Weltkrieg oder im Atomkrieg, ob als Propagandainstrument benutzt oder auf einem Bildschirm zu sehen: Jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!

Heil Hitler!
Gottfried Leuck

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS News Bulletin
www.nsdapao.org
#1885 19 June 2022 (192)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Front Report
Interview with Molly
Part Three

NSK: Your current projects are obviously philosophical and art related.

Please describe your views on the impact of such topics in politics.

Molly: Well I try to still update the photo gallery, but mostly I've been concentrating on Adolf Hitler and the Army of Mankind (www.themourningbeancient.com/truth.html). I'm at 21 pages now, and I have so much more to do. Studying WWII is an absolute minefield of information. You seek out information on one thing and find two more things to research. It feels a bit like you are an archeologist, unearthing the buried past. A past that they would rather not be brought to light. We can thank the internet again for the flood of information and pictures. Extremely rare stuff has

the NEW ORDER

The Fight Goes On!

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Discussions of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware consciences and racial kinship fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture denigration, and re-education.

Whether "Hitler" or "Hitler", whether in election halls or atom halls, whether armed with propaganda material or as a battlefield of a different kind: every National Socialist must do his duty!

Heil Hitler!
Gottfried Leuck

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP/AO er verdens største organisasjon.
Nasjonnalsosialistisk propagandaleverandør!
Trykte og nettbaserte tidsskrifter på mange språk
Hundrevis av bøker på mange språk
Hundrevis av nettsteder på mange språk

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO nsdapao.info